

Gierik 17, maart 1988

Annmarie Sauer

WACHTEN

Wachten,
wat is er van de nacht
wanneer het wachtlied
geen minnelied is
bij 't scheiden en de dag

De duur der dingen
denkt zich niet in dagen
maar in stappen
in de stad

wanneer het wachtglas
keert
en
keert

De wachtkamer
heeft de reiziger
de tijd
geleerd.

Guy Commerman

VOLTOOIEN

Wachten is beginnen sterven,
de dood in heimelijk kerstpapier,
een zilveren strik
met hoop verpakt,
meer niet.

Voltooien groeit zo mooi
- in openheid, of in geheim –
doet er niet,
zolang het voltooiën is.

De reiziger weet dan
waarom hij reist.

De tijd glijdt van hem af,
de zandloper schaamt zich
voor de woestijn.

Jan Gloudemans

DE HAAT

de haat – dit halen in hoeken –
sluipst haastig slurpend
het klaterend keelwater
en hakt gemetselde woordbrokken
en hoekt ronde ogenblikken
ogenblikkelijk blinkend scherp
en druipst voldaan en bruin
schuin langs de gedenksteen
van een onbekend gelaat
en sterft
zinloos en zonloos hard
zestienduizend maal verwenst
in dit verweerde hart

IK WAS DE TRAGE ZWEMMER

ik was de trage zwemmer in de tegenstroom
de zanger met het hees geluid
toch gaf mijn stem uw stilte een gestalte
oorverdovend voelbaar op uw lentehuid

noem mij dan namen dicht mij dingen toe
omring mij met uw wildste dromen
omhang mij met uw liefste tederheid
dit wordt het seizoen der rijpe vormen
met overdadige weelde en tastbare lust

en komt de herfst met haar halfzachte kleuren
- de waanzin die tot wijsheid leidt –
het voorrecht van onvoorwaardelijk beminnen
is alles wat ik vroeg en die geschonken gunst
verwarmt voortaan mijn winters hart

EENZAAM ALS EEN DAAD VAN SCHEPPING

rijdend door de kobalten nacht
van Kobe naar Kyoto in Japan
- de bordkartonnen maan reist
pijnlijk gegrift de contouren op mijn netvlies –
ervaar ik plots schrikwekkend helder
hoe de schepping een daad van eenzaamheid is
want zwijgend voor het zwellen van de zinnelijke zon
stond ik bevend voor een berg leeg van leven
het volmaakte beeld van de onbestaande god
eenzaam als een daad van schepping
een teken toch tussen mens en eeuwigheid
zoals één beeld van berg de leeuw bv.

André Sarmate

APHASIE

J'en ai assez de ce que je suis,

J'en ai assez de ce que je suis,
mais ne puis être autre chose.
Qu'est-ce que je fais ici,
et que ferais-je ailleurs?
Chemin privé, sans issue,
cerné de cistes cotonneux...

Avons-nous jamais été heureux,
Ou n'est-ce qu'une malencontre?
O mon amour, je suis tout contre!

Si nous revenions en arrière,
jusqu'où peut-on aller
sans tomber dans le passé?
Je n'ai pas demandé la vie,
ni l'églantine sans épines.
J'aime la femme comme un chien,
je lèche, mais je mordrais bien...

On dit qu'en cas d'aphasie
il faut arracher les mots de la gorge...
mais étouffer les cris de l'aliéné!

A vouloir exprimer le je jusqu'à la lie,
on se met du sel sur les écorchures.
Je ne suis que les lèvres de ma blessure.
C'est la fin d'avoir été...

J'en ai assez!

JEU

Quand je dis: 'je', c'est personne
Un pronom impersonnel
MOI est l'enfant naturel
De l'union de deux personnes

Ce n'est ni TOI ni ELLE
Continuelle

Maldonne

Quand je dis: 'JE', c'est personne
Un pronom impersonnel

C'est consonne

Plus voyelle

Dans un jeu irrationnel
Plus singulier que pluriel
Deux lettres qui se griffonnent
Quand je dis: 'JE', c'est personne.

PLUS EST EN MOI

J'ai un corps à moi
et ne sais ce qu'est
cet animal étrange
sauvage et domestique
qui m'a apprivoisé
et n'est plus rien sans moi
qui ne suis rien sans lui.

Mais qu'a-t-il à voir
avec moi qui suis ... *d'ailleurs*
et lui reste étranger
plus ou moins inhumain?

Moi, c'est ... *autre chose!*

Dans le miroir je vois ... *l'autre.*
Qui est-ce? Combien suis-je?
Suis-je un reflet de Dieu,
l'aile rouge d'un séraphin,
une érection du diable
ou ce papillon chinois
qui rêve qu'il est un home,
l'avatar d'une vie antérieure
ou des chromosomes de chimpanzee?

Je pense donc ...

Plus est en moi ... que moi?
Il suffisait de penser, *l'imaginer ...*

“IZGOÏ” *

*‘Quand vous me verrez,
Allez,
Ce n’est pas moi.’ (H. Michaux)*

Aves un coeur russe,
une tête française
et un ventre flamand,
je ne suis pas Russe,
pas Français, pas Flamand:
je ne suis pas ...

Non, je ne suis pas *André Sarmate* ...
Mon nom est le nom
de l’homme d’Hiroshima
qui s’est évaporé
sur les marches d’un escalier
et dont il n’est resté
que l’ombre sur la pierre:
un home, *un hombre, une ombre* ...

En prose c’est la vie, *la vida*, le vide,
le ou *la* sans *de*
jeté sans abolir
au hasard des genes
dans le n é a n t
né avant, n’ayant que du vent,
mort après à jamais ...

Peut-être le poète
peut *ê t r e*
un peu ...

*Tais-toi,
Vladimir,
tu n’intéresses personne!*

- *izgoï: dans l’ancienne Russie, un home sorti de sa classe sociale.*

Ans Wortel

OMDAT ik weet
waarom het gaat
'n vroege steensoort
late pracht
de mens waarop
men jaren wacht
wordt misschien morgen
al herdacht
hoevelen hebben hem gezien
met hoevelen heeft hij gepraat

de hele straat
vol volgelingen
die om zijn lach,
zijn zegen zingen ...

is hij als tijd
die komt en gaat
is zij als vuur
of dat soort dingen
men lijkt het
staat erom te springen

er is geen zijn
geen vaststaand feit
geen dood die naar
nieuw leven leidt

alleen 'n droom
schept eeuwigheid

Sonja Prins

IS HET EEN ANDER?

ontspanning krijg je
door het mechanisme uit te rollen
dat je zielsorganen
hebben vastgekramd

want die zielsorganen
hebben veel tentakels
net als anemonen
onverwachts op rotsen
onder zee

en als oesters (of als anemonen)
klemmen ze hun prooi vast
soms een parel
soms iets anders en merkwaardig
afval

dat je best wat nader
wil bezien en onderzoeken
maar die stevige tentakels
van het dogma

slagen er dikwijls in de zaak
obscuur en donker
hard en rond besloten
in hun greep te houden

ben je het zelf
is het een ander?

meestal zijn er
twee personen
in je denk-
en voelvermogen

Annmarie Sauer

4

HET blad viel in het licht
lichter dan de herfst bedoelde
terwijl ik
zittend op mijn stilste stoel
mij verbaas
over het zekerweten
van de geslten muur

5

PANIEK
dat neem ik 's ochtends bij de koffie
verdriet
vertakt tot pijn boom in mijn leden
verlamd
ben ik in blinde doofheid
vacuumverpakt
en soms
ruik ik – even nog –
het zweet van het lijf aan lijf gevecht
om het geluk

6

IK ben zoveel vergeten
ik heb niet eens de afstand
tussen regen
en regenjas gemeten

Gust Vanhove

AARDE

En dieper in de aarde kruipen de wortels
van mijn vleesgeworden boom
tussen spleten van rots en zand
zoals de halskraaghagedis
mijn edel reptiel, mijn groene smaragd

Hard en gespierd als de buik van een zwangere vrouw
ligt mijn aarde in jouw aarde
eens bevolkt door sagen, legenden en andere verhalen
in een tijd van vroeger of later

In de valleien der traagheid
ontstaan leven en dood
uit parasieten, mijn blauwe orchideeën
tussen de zandrozen van de tijd

Hier leef ik
in mijn wereld, mijn droom
mijn reservaat
als een onvoltooide en onbeschutte reiziger.

LUCHT

(voor Sebastiaan)

In de ochtend woont de mens in een vlinder
uit bloemen en dauw gevallen
in een spel van wind en vleugel
een teder strelen van de zonnestrallen

Op volle middag woont de mens in een vogel
gedragen door de pluimen en de veren
de zachte wiekslag van de reiger
lichter lig je in de vier windstreken

In de avond woont de mens in een vledermuis
onzichtbaar getooid, in bruidssluier verborgen
uit de torens van mijn luchtkasteel
duik ik op zoek naar een nachtvlinder

Morgen woont ons kind in een zweefvliegtuig

